

med Hensyn til hvilke der maa siges at være en Mulighed for Helbredelse tilstede, er et desværre ikke ringe Antal, som man, menneskelig talt, maa erklære for uhelbredelige, det vil sige, at der ikke er kjendt noget Exempel paa, at noget Menneske, som har været i denne Tilstand, er blevet helbredt, og at der tilmed er indtraadt en Tilstand af den Art, at den Vedkommende ikke har nogen Tjælselse af sine Omgivelsers Bestaffenhed, saaledes at det Grusomme ved at flytte saadanne Patienter til en Anstalt for Uhelbredelige — hvad det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds nylig omtalte — bortfalder; den Vedkommende føler det slet ikke. Taler er nemlig om de Patienter, som ere henseende i en Tilstand af Sløvsind, hvilket desværre er Tilfældet med et ikke ringe Antal Patienter. Med Hensyn til saadanne Syge bortfalde de Hensyn, som have gjort det saa usikkert at tilveiebringe den relative Forening mellem Helbredelige og Uhelbredelige. Der maa dertil søies, at, naar man har Anstalter, i hvilke man bliver ved at beholde den Slags Patienter, saa opfyldes disse Anstalter efterhaanden i en saadan Grad med Syge, for hvis Helbredelse eller Vedring der ikke egentlig kan udrettes Noget, at det kommer til at udøve en skadelig Indflydelse paa Anstalternes hele Tilstand, idet nemlig dels dette Forhold er skækkende for det hele Liv i disse Anstalter, men dels — og det er især dette, jeg har derimod — disse Syge optage Pladsen for dem, som trænge til at lægges ind i en saadan Anstalt. Det er dette Standpunkt, som vi nu ere komne hen paa, idet nemlig de nye Pleieanstalter, som ere byggede i Forbindelse med Kuranstalterne, have maattet optage ikke alene de Patienter, som ere gaagede over i dem fra Kuranstalterne, men tillige en stor Mængde Patienter, som have ventet paa at faae Plads i en Pleieanstalt. Disse Sidste ere saadanne Patienter, som ikke have kunnet anbringes i en saadan Anstalt, men som have havt deres Ophold dels i de mindre Anstalter for Sindsfyge, som findes rundt omkring i Landet, og dels ogsaa hos Private. Der er aldeles ingen Tvivl om — jeg veed det med Sikkerhed, — at der rundt omkring i Landet dels i Fattighusene og dels paa andre Steder findes ikke saa saadanne Personer, som i højeste Grad trænge til Pleie men slet ikke til Kur. De kunne nemlig ikke helbredes, men de leve under saadanne Forhold, at man trædes ved at høre Beskrivelsen derom. Saadanne Personer er det ingen Nytte til at optage i Anstalter af den Slags som disse to store Anstalter, men det er derimod en stor Velgjerning imod dem at optage dem i en Anstalt, som udelukkende er bestemt til Pleie, og det vil saaledes ses, at det er dette, som bestemmer det foreliggende Forslags Karakter. Dette er altsaa en Foranstaltning, som træffes dels for at skaffe Luft i de bestaaende Anstalter, saaledes at disse kunne blive af med saadanne Patienter, som

dels ere absolut uhelbredelige og dels befindende sig i en Tilstand af Sløvsind, og dernæst for at skaffe en Del af de ulykkelige Staller, som findes rundt om i Landet, anbragte paa et Sted, hvor de kunne faae ordentlig Pleie. Jeg tror altsaa at maatte sige, at det, som vi her nu have for, netop staar i den fuldeste Samklang og Sammenhæng med den Række af humane Foranstaltninger, som vi i disse 25 Aar have sat i Værk for at skaffe de Sindsfyge her i Landet en saa god Behandling som mulig i enhver Henseende. Det er af flere ærede Talere fremhævet, at denne Foranstaltning skulde være midlertidig, og dette kan man vistnok ogsaa med Grund kalde den, naar man kun vil forstaa Ordet „midlertidig“ rigtig. Naar jeg kalder denne Foranstaltning midlertidig, saamener jeg dermed, at det er en Foranstaltning, som ikke kan betragtes som afsluttende med Hensyn til Forsorgen for de Sindsfyge her i Landet. Jeg tror nemlig, at der om nogle Aar alligevel vil vise sig Lejn til, at det er nødvendigt at oprette en ny Helbredelsesanstalt, men det er ikke muligt at have nogen Dom derom, førend man ser, i hvilken Grad den nu paatænkte Foranstaltning, dersom den vedtages af Rigsdagen, vil komme til at virke i det Diemed, som er det nærmest foreliggende, nemlig at bevirke, at der bliver Plads i de almindelige Anstalter. I den Henseende maa jeg gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds. Det forekommer mig nemlig som om det ærede Medlem betragtede det som noget mindre Betydeligt, at der blev Plads til 25 Syge i en af disse Anstalter. (Th. Nielsen: Det var ikke min Mening). Ja, det ærede Medlem sammenlignede dog dette Forhold med 3dioternes Anbringelse, men han maa huske paa, at disse 25 — eller i det Mindste Størstedelen af dem — efter al Sandsynlighed have været saadanne Syge, som have søgt Helbredelse; og dersom der virkelig har været 25 af den Bestaffenhed, som ere bleve afviste, saa er det meget sjærgeligt, at der har været 25 Mennesker i Landet, som ikke have kunnet finde den Hjælp, som var nødvendig for dem. Det, som altsaa fornemlig er paatrængende, er, at der skaffes Plads saaledes, at de Helbredelige — og det er de Fleste, som ere helbredelige — de, hvis Sygdom nylig er opstaaet, og hvis Sygdom har et raft Forløb — og imellem disse findes ogsaa Helbredelige — ikke skulle ligge og vente Uger og Maaned, inden de kunne finde Plads, hvorved den Periode gaar bort, i hvilken Helbredelsen netop skulde finde Sted. De Herrer maa altsaa vide, at Hovedtingen er, at vi — og det pleiblikkelig — sørge for dette, og at vi ikke lade denne Session gaa bort, uden at vi virkelig træffe Kraftige Foranstaltninger i denne Retning. Jeg vilde derfor ikke anse det for heldigt at komme for dybt ind paa Spørgsmaalet om 3dioterne. Jeg er aldeles enig med de ærede Talere, som have omtalt 3dioterne, i, at disse